

Onder het bed van de provincie staat een schoendoos met geheimen. Onze columnist An Olaerts steelt er iedere week een verhaal uit.

Heusden heeft een begraafplaats voor moslimkinderen

HEUSDEN-ZOLDER - In de krant staat soms dat wij elkaar niet begrijpen, moslims en de anderen, omdat wij zo verschillend zijn. Maar als het om verdriet gaat, zijn wij precies hetzelfde. Een dood kindje, daar moeten we allemaal van huilen. Je kunt het voelen in Heusden, daar liggen moslimkindergrafjes op het kerkhof.

Voor één keer heb ik geen afspraak. Wie maakt nu afspraken met de dood. Als het niet hoeft toch liever niet. Ik ben gewoon gewoest, met mijn tochtige hart. Twee novembers geleden kreeg ik een kindje. Het meisje was dood. Haar ogen waren dicht. Ze schreeuwde niet. Ik zag haar vader aan het voeteneind van het bed staan. Voor de rest was er alleen verdriet, maanden en maanden. En soms slaat het nog naar binnen. Bijvoorbeeld als het stormt met Sinterklaas.

MICKEY MOUSE MET EEN CADEAUTJE

Het waaide hard in Heusden. Het was dik drie uur in Berkenbos, schooltijd. Drie moeders liepen op de stoep. Ze droegen lange rokken en om hun hoofd zat een sjaal. Van de andere kant kwam een vader, met kort haar, in legeruni-

form. Ze kwamen hun kinderen van school halen. Niets speciaals. Ik reed verder naar het kerkhof. In de folder *Islamitisch begraven* van de Moslimexecutieve had ik gelezen: *Op de begraafplaats Berkenbos is er een perk voorzien voor het begraven van Islamitische kinderen.* Nergens anders. Ik wilde het zien. Voor de troost. Want niet alle kinderen leven. Sommige kinderen worden zelfs nooit geboren. Of zoiets makkelijker is als een mens in Allah gelooft? Ik geloof van niet. Een graf zonder kruisje is geen ander graf.

Op veel Turkse stenen staan twee rode tulpen, omdat tulpen eigenlijk niet uit Holland komen. Een tulp is een Turkse bloem. Ze staat voor liefde. Het is wat je voelt als je tussen kindergrafjes loopt, ook al staat er wat anders dan *Ons lief engeltje*. Ik versta de Arabische krullen niet. Het enige wat ik kan lezen zijn de cijfers tussenn. Ze zeggen alles. 1972/9/9 en 1972/9/25. Het kindje heeft 14 dagen geleefd en ergens is een moeder die zich de cijfers alle dagen herinnert. Ik wou dat ik het niet snapte, dat het iets anders is, zoals zo dikwijls in de krant staat. Maar ik begrijp het helemaal. Ik steek mijn zakdoek terug in mijn jas. Een man komt mijn kant uitgelopen. Hij kust het marmer drie keer, gaat voor het graf staan, hoofd gebogen, handen samen. Er ligt een speelgoedmannetje begraven in een hoop herfstbladeren. Het zou niet mogen bestaan, speelgoed op een kerkhof. Maar er is wél speelgoed. Windmolentjes draaien. Beertjes liggen voor altijd stil in bed. Mickey Mouse staat met een cadeautje tussen de bladeren van een bloemstuk.

Bij het perk voor te vroeg geboren kinderen staat een Nederlands gedicht. Het

begint met *Ergens komt een kind vandaan*, eindigt met *Spreekt geen woord, heeft van de dood nog niet gehoord*. De namen in het perkje zijn niet allemaal Nederlands. De dood geeft geen donder om namen.

HET VOGELTJE VAN DE FOTOGRAAF

Achter de grote graven loopt een tijgerkat. Ze heeft een vogeltje gevangen, trekt zich van niks iets aan. Zo is het leven, denk ik. Het maalt niet om de dood. *Pssst*, zeg ik. De kat stopt, kijkt en loopt onverstoort verder. Ze verdwijnt met het vogeltje onder de afspanning van het kerkhof.

Het jongetje dat er niet meer is, kijkt naar het vogeltje van de fotograaf. Hij was een mooi kind, met oren, ogen en een neus. De cijfers zeggen dat hij net geen drie jaar is geworden, in 1995. Zijn naam was Koray, denk ik. Want ik dacht ook dat een kindje Ruhuna heette, Ruhuna Fatiha. Maar er waren te veel Ruhuna's om juist te zijn. *Ruhuna* is het Turkse woord voor *ziel* en *El Fatiha* is het eerste hoofdstuk van de koran. Ik wou dat ik het een grappige vergissing vond, maar het lukt niet. Op een graf staat een verbleekte kabouter te lachen, maar hij is de enige. Het kindje in de grond heeft maar één datum. Sterretje, kruisje, wil het zeggen, geboren en doodgegaan op dezelfde dag. D.O. in het Turks, het is niet minder hard. Het is koud in Heusden en het blijft maar waaien. Op de radio hebben ze de storm Sinterklaasstorm gedoopt en ik rijd terug naar huis. De speelplaats van Berkenbos is leeg. De vrouwen met de rokken zijn naar huis met hun kinderen, maar er zijn ook anderen.

De namen in het perkje zijn niet allemaal Nederlands. De dood geeft geen donder om namen